

Η αμετανοησία: Μία νέα μάστιγα στην εποχή μας! - Του Πρωτοπρεσβύτερου π. Αντώνιου Χρήστου

/ [Γνώμες](#)

- Πρωτοπρεσβύτερος π. Αντώνιος Χρήστου, Θεολόγος - ΜΑ (Ορθόδοξη Θεολογία) ΕΑΠ

Αγαπητοί Αναγνώστες, στη καρδιά του κηρύγματος του Χριστού, από την αρχή κιόλας της δημόσιας δράσης Του, βρίσκεται μία κεντρική και αδιαπραγμάτευτη λέξη: μετάνοια.

«Μετανοείτε, ήγγικε γάρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν» (Ματθ. 4, 17). Αυτή η πρόσκληση δεν ήταν απλώς μια θρησκευτική νουθεσία, αλλά το ουσιαστικό θεμέλιο για την οικοδόμηση της νέας ζωής «εν Χριστώ». Η μετάνοια δεν είναι απλώς μια λύπη για τα λάθη που έγιναν, αλλά μια ριζική αλλαγή νοοτροπίας, μια στροφή 180 μοιρών από τον παλιό τρόπο ζωής προς τον νέο, που οδηγεί στην βασιλεία του Θεού. Είναι η μεταστροφή του νου, της καρδιάς και της θέλησης, που σηματοδοτεί την ενεργή συμμετοχή του ανθρώπου στη σωτηρία του.

Σήμερα, όμως, φαίνεται ότι αυτή η βαθιά έννοια έχει παρανοηθεί ή, ακόμη

χειρότερα, έχει υποβαθμιστεί σε μια απλή «μεταμέλεια». Η μεταμέλεια είναι η ανθρώπινη, εξωτερική παροδική λύπη για τις συνέπειες των πράξεών μας. Είναι το «συγγνώμη» που αναγκάζομαστε να λέμε επειδή νιώθουμε άσχημα, επειδή μας κυριεύουν οι τύψεις ή επειδή φοβόμαστε την τιμωρία, αλλά χωρίς να υπάρχει διάθεση να διορθωθούμε από τα λάθη και τα πάθη μας. Ωστόσο, αυτή η λύπη δεν οδηγεί απαραίτητα σε αλλαγή. Μπορεί να είναι ένα συναισθηματικό ξέσπασμα που εξυπηρετεί την στιγμιαία ανακούφιση της συνείδησης, χωρίς να συνοδεύεται από την δέσμευση για ένα διαφορετικό μέλλον. Ο άνθρωπος αισθάνεται καλύτερα, ανακουφίζεται από το βάρος της ενοχής, αλλά συνεχίζει να ζει με τον ίδιο τρόπο, επαναλαμβάνοντας εκούσια τα ίδια λάθη.

Στην εποχή μας, αυτή η μεταμέλεια είναι η νέα μάλιστα που πλήττει την πνευματική ζωή πολλών πιστών. Είναι η μετάνοια «της στιγμής», η μετάνοια «για να νιώσω καλά». Πολλοί χριστιανοί προσεγγίζουν το Μυστήριο της Εξομολογήσεως όχι με την διάθεση να αλλάξουν ζωή, αλλά για να απαλλαγούν από τις τύψεις τους. Πηγαίνουν στον πνευματικό τους με μια λίστα αμαρτιών, εξομολογούνται με την ελπίδα ότι θα «καθαρίσουν» τη συνείδησή τους, αλλά δεν έχουν καμία πρόθεση να σταματήσουν την αμαρτία. Είναι σαν να πηγαίνει κάποιος στον γιατρό ζητώντας ένα παυσίπονο για έναν όγκο, αντί να ζητήσει την ριζική αφαίρεσή του. Η ασθένεια παραμένει, και μάλιστα επιδεινώνεται, γιατί η πνευματική ζωή γίνεται μια τυπική διαδικασία, μια απλή τελετουργία. Θυμίζει σαν αυτούς που αδειάζουν τα λύματα με το βυτιοφόρο όχι για να καθαρίσουν, αλλά για να έχουν χώρο για να ξαναγεμίσει...!

Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι όλες οι αμαρτίες, όσο μεγάλες και βαρείες και αν είναι, αν έχουμε διάθεση μετάνοιας και προστρέχουμε στο Μυστήριο της Εξομολόγησης, όλα συγχωρούνται! Μόνο ένα αμάρτημα δεν συγχωρείται, η λεγόμενη «βλασφημία του Αγίου Πνεύματος» που έχει να κάνει με την συνεχή αμετανοησία του ανθρώπου! Αυτό δηλαδή που έχει ο διάβολος, την παγίωση στο κακό και καμία διάθεση μετάνοιας, δυστυχώς με την άμβλυνση της συνειδήσεως και την πνευματική πώρωση

Η πραγματική μετάνοια, αντίθετα, είναι μια διαδικασία που ξεκινάει από την καρδιά και διαποτίζει όλη μας την ύπαρξη. Είναι η αλλαγή του νου, η μετά-νοια. Είναι η συνειδητοποίηση ότι ο παλιός δρόμος μας οδηγεί στην πνευματική καταστροφή και η ειλικρινής απόφαση να ακολουθήσουμε τον Χριστό. Αυτή η πορεία οφείλεται να συνοδεύεται από συγκεκριμένες πράξεις:

Την εγκατάλειψη της αμαρτίας: Η μετάνοια δεν μπορεί να συνυπάρξει με την αγάπη για την αμαρτία. Όταν πραγματικά μετανιώνουμε, όχι μόνο λυπόμαστε για ό,τι κάναμε, αλλά το μισούμε κιόλας.

Την προσπάθεια για αλλαγή: Η μετάνοια είναι μια δυναμική πορεία. Είναι η καθημερινή προσπάθεια, ο πνευματικός αγώνας, για να γίνουμε καλύτεροι, να μοιάσουμε στον Χριστό. Αυτή η προσπάθεια δεν είναι πάντα εύκολη και συχνά συνοδεύεται από πτώσεις, αλλά η επιθυμία για αλλαγή παραμένει ισχυρή.

Την ταπείνωση και την εμπιστοσύνη στον Θεό: Η πραγματική μετάνοια μας οδηγεί στην ταπείνωση, στην αναγνώριση της αδυναμίας μας και στην εμπιστοσύνη στη Χάρη του Θεού. Γνωρίζουμε ότι από μόνοι μας δεν μπορούμε να αλλάξουμε, αλλά η Χάρη Του μας ενδυναμώνει και μας μεταμορφώνει.

Οι Άγιοι Πατέρες της Εκκλησίας δεν έπαψαν ποτέ να κηρύττουν την σωτηριολογική σημασία της μετάνοιας. Για αυτούς, η μετάνοια δεν ήταν απλώς ένα στάδιο της χριστιανικής ζωής, αλλά η ίδια η ουσία της. Ήταν η συνεχής επιστροφή στον Θεό, η αδιάλειπτη συντριβή της καρδιάς, η οποία οδηγεί σε μια νέα δημιουργία, σε μια ζωή αναστημένη.

Κλείνοντας και το σημερινό άρθρο μας, είναι καιρός να αναθεωρήσουμε τη σχέση μας με το Μυστήριο της Εξομολόγησης και, κυρίως, με την ίδια τη μετάνοια. Η εξομολόγηση δεν είναι μια «ψυχοθεραπεία» για να απαλλαγούμε από τις ενοχές μας. Είναι η πύλη για μια νέα ζωή, μια ευκαιρία που μας δίνει ο Θεός να γκρεμίσουμε τον παλιό άνθρωπο και να χτίσουμε τον νέο, τον αναγεννημένο. Ας μην επιτρέψουμε λοιπόν στην αμετανοησία να γίνει η μάστιγα της εποχής μας, που μας κρατά δέσμους στο παρελθόν. Ας αναζητήσουμε την πραγματική μετάνοια, εκείνη που μεταμορφώνει τον νου και την καρδιά, εκείνη που μας οδηγεί στην αληθινή ελευθερία εν Χριστώ. Αμήν.

Πηγή: axrhstou.blogspot.com - pemptousia.gr